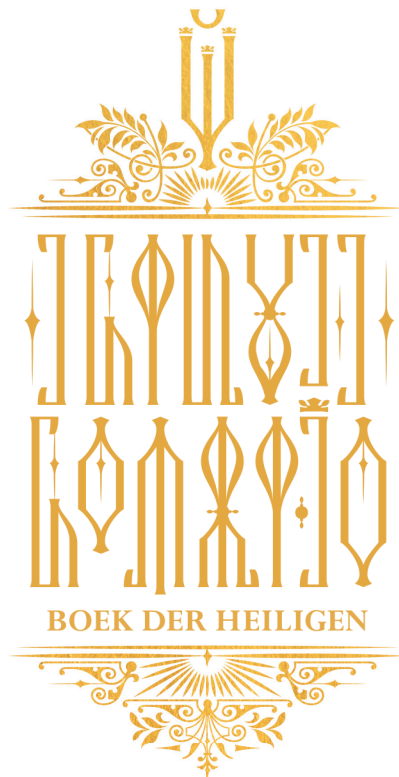

LEIGH BARDUGO

VERTAALD DOOR MEREL LEENE

Zoals een wijze vrouw ooit zei: 'Weet je wat het is met helden en heiligen? Uiteindelijk gaan ze altijd dood.' Uiteindelijk gaan we natuurlijk allemaal dood. Maar mensen die boeken stelen krijgen het in het hiernamaals pas echt beroerd.

Vertel de wereld wat je vindt van #BoekderHeiligen

Vind de auteur: @lbardugo

Vind de uitgever: @blossombooks

NUR 285 / G022101

© 2021 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2020 Leigh Bardugo

First published in Great Britain in 2020 by Orion Children's Books, an imprint of Hachette Children's Group, part of Hodder and Stoughton, London.

Series-related Artwork © / © Netflix 2020. Used with permission.

All rights reserved.

Oorspronkelijke titel: *The Lives of Saints*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Illustraties: Daniel J. Zollinger

Omslagontwerp: Natalie C. Sousa

Omslagbelettering: Titia Seveke

Fanni Demecs in het bijzonder bedankt voor haar werk aan het omslag

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

Voor hen die trouw blijven aan verhalen

INHOUDSOPGAVE

Sankta Margaretha 7

Beschermheilige van dieven en verdwenen kinderen

Sankta Anastasia 13

Beschermheilige van de zieken

Sankt Kho en Sankta Neyar 17

Beschermheilige van goede intenties en beschermheilige van smeden

Sankt Juris van het Zwaard 21

Beschermheilige van hen die moe zijn van de strijd

Sankta Vasilka 25

Beschermheilige van ongetrouwde vrouwen

Sankt Nikolai 29

Beschermheilige van zeelieden en verloren zaken

Sankta Lizabeta van de Rozen 37

Beschermheilige van tuinlieden

Sankta Maradi 45

Beschermheilige van onmogelijke liefde

Sankt Demyan van de Rijp 49

Beschermheilige van de onlangs overledenen

Sankta Marya van de Rots 53

Beschermheilige van hen die ver van huis zijn

Sankt Emerens 57

Beschermheilige van brouwers

Sankt Vladimir de Dwaas 61

Beschermheilige van drenkelingen en van onwaarschijnlijke successen

Sankt Grigori van het Woud 65

Beschermheilige van artsen en musici

Sankt Valentin	69
<i>Beschermheilige van slangenbezweerders en iedereen die eenzaam is</i>	
Sankt Petyr	73
<i>Beschermheilige van boogschutters</i>	
Sankta Yeryin van de Molen	77
<i>Beschermheilige van de gastvrijheid</i>	
Sankt Feliks tussen de Takken	81
<i>Beschermheilige van de tuinbouw</i>	
Sankt Lukin de Logische	85
<i>Beschermheilige van politici</i>	
Sankta Magda	91
<i>Beschermheilige van bakkers en verlaten vrouwen</i>	
Sankt Egmond	97
<i>Beschermheilige van architecten</i>	
Sankt Ilya in Ketenen	101
<i>Beschermheilige van onwaarschijnlijke genezingen</i>	
Sankta Ursula van de Golven	105
<i>Beschermheilige van hen die vermist zijn geraakt op zee</i>	
Sankt Mattheus	109
<i>Beschermheilige van hen die van dieren houden en voor ze zorgen</i>	
Sankt Dimitri	115
<i>Beschermheilige van geleerden</i>	
Sankt Gerasim de Onbegrepene	119
<i>Beschermheilige van kunstenaars</i>	
Sankta Alina van de Vlake	123
<i>Beschermheilige van wezen en onontdekte gaven</i>	
De Sterreloze Heilige	129
<i>Beschermheilige van hen die verlossing zoeken in het donker</i>	
Heilige van het Boek	133

SANKTA MARGARETHA

oms huist er in Ketterdam een tijdje een demon in een van de grachten, en deze keer verschool er zich een onder een brug in de Tuinwijk. Het was een afzichtelijk wezen met akelige klauwen, een witte geschubde huid en een lange rode tong.

Elke ochtend liepen kinderen over de brug naar school en 's middags weer terug naar huis, twee aan twee in een rij. Ze wisten niet dat er een demon in de stad was komen wonen, dus lachten en zongen ze zonder zich erom te bekommeren of ze daarmee misschien te veel aandacht zouden trekken.

Toen de kinderen op een ochtend over de brug liepen, hoorden ze een stem die lieflijk fluisterde: 'Jorgy, Jorgy, jij zult de eerste zijn.'

Nu was er inderdaad een jongetje dat Jorgy heette, en toen de kinderen de zangerige stem hoorden plaagden ze hem er vreselijk mee, al trok niemand zich er verder veel van aan. De hele dag bleef de stem fluisteren. Hij achtervolgde hen tijdens de lessen en terwijl ze in de pauze speelden: 'Jorgy, Jorgy, jij zult de eerste zijn.' Maar verder gebeurde er niets, dus wandelden de kinderen 's middags in een keurige rij twee aan twee naar huis. Ze joelden en giechelden toen ze de brug overstaken.

Toen ze aan de overkant kwamen, was Jorgy nergens te bekennen.

'Maar hij was hier net nog!' riep Maria, die naast de arme Jorgy had gelopen.

De kinderen renden naar huis en vertelden het aan hun ouders, maar niemand luisterde toen ze de fluisterstem beschreven. De

vaders en moeders zochten overal en voeren in bootjes over de gracht, maar nergens zagen ze Jorgy. Ze waren ervan overtuigd dat dit het werk van een gek of een misdadiger moest zijn, dus zetten ze overal langs de schoolroute wachters neer.

Toen de kinderen de volgende dag naar school liepen, durfde Maria de brug niet over. Ze hoorde een stem die zei: 'Maak je maar geen zorgen, ik hou je hand wel vast, dan kan niemand je meenemen.'

Maria dacht dat het haar vriendin Anna was, dus pakte ze haar hand. Maar toen ze aan de andere kant van de brug aankwamen, was Maria's hand leeg en Anna was verdwenen. De kinderen huilden en riepen om hulp, en hun leraren en ouders speurden alle straten en grachten af. Anna werd niet gevonden.

Opnieuw vertelden de kinderen thuis over de fluisterstem, maar hun ouders waren veel te overstuur om te luisteren. In plaats daarvan verdubbelden ze het aantal wachters.

De volgende ochtend liepen de kinderen stilletjes naar school en toen ze de brug naderden, kropen ze dicht tegen elkaar aan. 'Kom maar, kom maar,' fluisterde de demon.

Maar in een bovenwoning boven een juwelierswinkel keek Margaretha net uit het raam. In de winkel beneden verkocht haar vader de prachtigste sieraden, en veel ervan waren ontworpen door Margaretha. Ze had er talent voor om de kleinste details te bedenken, en de edelstenen die zij gebruikte waren mooier en zuiverder dan je voor mogelijk hield.

Terwijl ze die ochtend in het vierkantje zonlicht bij haar raam aan het werk was, zag ze de demon als een sliert rook opspringen om de kleine Maria vast te grijpen. Margaretha schreeuwde naar het ellendige schep-sel, en zonder erbij na te denken pakte ze een saffier en smet die naar de demon.

Terwijl de edelsteen door de lucht vloog, viel het zonlicht erop, waar-door de saffier glinsterde als een vallende ster. De demon bleef als aan de

grond genageld staan. Hij gooide zijn prooi opzij en sprong de gracht in, achter de prachtige edelsteen aan. Maria rolde over de keien. Haar billen waren bont en blauw en haar knie was geschaafd, maar ze rende veilig en wel naar school met de andere kinderen en was dankbaar dat ze gered was.

Margaretha probeerde haar vrienden en burens te vertellen wat ze had gezien. Ze luisterden aandachtig, want Margaretha was een verstandig meisje, dat nooit zomaar iets verzong. Toch geloofde niemand haar eigenaardige verhaal, niet echt. Ze waren het erover eens dat ze koorts moest hebben en raadden haar aan om vroeg onder de wol te kruipen.

Margaretha liep inderdaad naar haar kamer, maar daar ging ze achter haar werktafel zitten en hield de brug scherp in de gaten. En de volgende ochtend al, toen de demon opnieuw probeerde Maria te grijpen, gooide Margaretha een grote hanger van smaragd in de gracht. De demon smeed Maria in een portiek en sprong in het water om de edelsteen op te vissen.

Nu wist Margaretha natuurlijk dat dit zo niet verder kon. Op een dag zou ze te langzaam zijn en dan zou de demon een ander kind grijpen, dus begon ze over een oplossing na te denken. De hele nacht werkte ze door aan een bijzonder sieraad: een diamanten broche die zo zwaar was dat ze hem nauwelijks kon optillen. Toen de dag aanbrak, gebruikte ze een katrol om het sieraad van haar werktafel het raam uit te tillen en het daarna boven de gracht te laten zakken totdat het touw strak stond. In de winkel beneden keken de klanten van haar vader wel vreemd op van alle eigenaardige geluiden die van boven klonken, maar met de elke dag verdwijnende kinderen hadden ze wel andere zorgen aan hun hoofd.

Toen de kinderen deze keer naar de brug toe liepen, stond Margaretha er klaar voor. Zodra de demon tevoorschijn sprong, liet ze het touw los. Met een enorme plons viel de broche in de gracht. Maar zelfs de korte glimp die de demon van de diamant had opgevangen was genoeg om hem gek te maken van begeerte.

De demon dook het donkere water in, zonder nog maar een tel na te denken over kinderen die hij kon verslinden, en stak zijn klauwen uit naar de diamant die op de bodem van de gracht lag. Maar de broche was te zwaar om op te tillen. Iedereen met een greintje verstand zou het sieraad daar hebben laten liggen, maar demonen hebben geen verstand, alleen begeerte. De demon had de broche zien glinsteren toen die viel en wist dat dit juweel mooier en begeerlijker was dan alles wat hij ooit had gezien.

De demon stierf al worstelend met de diamant, en een tijdje later kwam zijn verdronken lichaam bovendrijven. De Handelsraad vilde het lijk en gebruikte de huid als altaardoek in de Handelskerk.

Er wordt gezegd dat vele jaren later, toen de grote droogte kwam en al het water uit de grachten verdween, op de bodem van de gracht een hele berg sieraden werd gevonden, waaronder een broche die zo zwaar was dat niemand hem kon optillen, en onder de stapel edelstenen een hoopje kinderbotten.

Elk jaar worden er lantaarns aangestoken langs de gracht en wordt er gebeden tot Margaretha, de beschermheilige van dieven en verdwenen kinderen.

SANKTA ANASTASIA

Anastasia was een vroom meisje dat in het dorpje Tsemna woonde. Iedereen wist wat een schoonheid ze was, met haren zo felrood als een veld klaprozen en groene ogen die glinsterden als gewreven glas. De dorpelingen spraken erover als ze haar op de markt zagen, en ze fluisterden hoe jammer het was dat Anastasia niets anders deed dan in de kerk kaarsjes aansteken voor haar arme dode moeder en in hun treurige kleine huisje voor haar oude vader zorgen. Een meisje zoals zij moest gezien en bewonderd worden, zeiden ze, en ze waarschuwden dat ze op deze manier vroeg oud zou worden.

Maar toen Tsemna getroffen werd door de tering, hadden de dorpelingen wel iets anders aan hun hoofd dan geroddel. Ze hadden de kracht niet meer om naar de markt te gaan, en zelfs niet naar de kerk. Ze lagen op bed, in de greep van de koorts. Geen eten kon hen verleiden, en zelfs als ze onder dwang werden gevoed kwijnden ze weg en stierven uiteindelijk.

Anastasia werd niet ziek. Haar vader, die bang was dat hun burens haar een heks zouden noemen, hield zijn dochter binnen om haar mollige ledematen en blozende wangen te verbergen. Maar op een ochtend weigerde hij uit bed te komen en wilde hij geen vlees of brood of iets van de andere heerlijkheden die Anastasia voor hem had klaargemaakt.

Toen het meisje naast het bed neerknielde en tot de heiligen bad om haar vaders leven te sparen, sprak er een stem tot haar. Anastasia stond op en wist wat haar te doen stond. Ze zocht haar moeders scherpste mes, maakte een lange snee in haar arm en

vulde een schoteltje met haar bloed. Dat bracht ze naar haar vaders lippen en ze smeekte hem ervan te drinken.

‘Wat is dat voor heerlijke geur?’ riep haar vader uit. ‘Het ruikt naar patrijs met een knapperig velletje en warme kruidenwijn.’

Hij dronk gretig van het bloed van zijn dochter, en binnen de kortste keren stond er een bos op zijn wangen en was de tering geweken. Een bediende had alles gezien, en al snel wist iedereen over de helende eigenschappen van Anastasia’s bloed.

De mensen uit Tsemna kwamen naar het huis, en daarna de mensen uit naburige dorpen. Anastasia’s vader smeekte haar om toch verstandig te zijn en de deur te vergrendelen, maar ze weigerde iemand weg te sturen. Ze ving het bloed uit haar polsen, haar armen en haar enkels op in kleine schoteltjes en bracht die naar buiten naar de mensen, die ervan dronken en prompt genezen waren. Toen Anastasia erachter kwam dat sommige mensen te zwak waren om naar haar toe te komen en een schoteltje van haar bloed te vragen, vroeg ze of ze haar in een wagen wilden zetten en werd ze van dorp naar dorp en van boerderij naar stad gereden. Ze werd zwakker en zwakker, totdat uiteindelijk in Arkesk haar allerlaatste druppels bloed in een kommetje vielen en haar lichaam alleen nog een leeg omhulsel was, dat werd weggeblazen door de wind.

Sankta Anastasia staat bekend als de beschermheilige van de zieken en wordt elk jaar vereerd met kleine schoteltjes rode wijn.

